

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 272/2020
19.11.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић, Татјане Миљуш, др Илије Зиндовића и Јасмине Стаменковић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца Оператор дистрибутивног система ЕПС ДИСТРИБУЦИЈА ДОО Београд, чији је пуномоћник Милутин Радојичић, адвокат у ..., против туженог РЕПУБЛИКА СРБИЈА, КОМЕСАРИЈАТ ЗА ИЗБЕГЛИЦЕ И МИГРАЦИЈЕ Београд, кога заступа Државно правобранилаштво, Београд, ради исплате стеченог без основа, вредност предмета спора 45.590,46 динара, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 6082/18 од 16.01.2020. године, у седници већа одржаној дана 19.11.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ посебна ревизија туженог изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 6082/18 од 16.01.2020. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 6082/18 од 16.01.2020. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду П 1236/17 од 19.09.2018. године у I ставу изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца те обавезан тужени да тужиоцу исплати износ од 45.590,46 динара са законском затезном каматом почев од 29.07.2016. године до исплате. Ставом II изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 79.270,00 динара.

Допунским решењем Привредног суда у Београду П 1236/17 од 17.10.2018. године обавезан је тужени да, поред трошкова од 79.270,00 динара одређених у ставу другом изреке пресуде од 19.09.2018. године, плати тужиоцу трошкове парничног поступка у износу од још 26.000,00 динара.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 6082/18 од 16.01.2020. године у I ставу изреке одбијена је жалба туженог као неоснована и потврђена првостепена пресуда, а у II ставу изреке одбијена је жалба туженог као неоснована и потврђено допунско решење првостепеног суда.

Против другостепене пресуде тужени је изјавио благовремену посебну ревизију, позивом на одредбе члана 404. Закона о парничном поступку, због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права. Ревизију подноси против другостепене пресуде у I ставу изреке, с обзиром на предлог да ревизијски суд преиначи пресуде тако што ће да одбије тужбени захтев.

Према члану 404. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр.72/11...18/20), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Оцењујући испуњеност услова за дозвољеност ревизије изјављене на основу цитиране законске одредбе Врховни касациони суд је нашао да у овој врсти спора не постоји потреба за уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права, као ни разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана. Побијаном другостепеном одлуком правноснажно је одлучено о захтеву тужиоца за исплату новчаног потраживања у износу од 45.590,46 динара са законском затезном каматом од 29.07.2016. године до исплате, на име неовлашћене потрошње електричне енергије за стан који је у власништву туженог. Имајући у виду садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване побијане одлуке нижестепених судова, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени законски услови које прописује одредба члана 404. став 1. Закона о парничном поступку за изузетну дозвољеност ревизије. Ревидент оспорава правилност примене материјалног права од стране нижестепених судова, што само по себи није довољан разлог за дозвољеност посебне ревизије. У ревизији се указује на другачије правноснажне судске одлуке. Међутим, то нужно не указује на другачији правни став изражен у судској пракси, пошто правилна примена материјалног права зависи од утврђеног чињеничног стања. Према чињеничном стању на основу ког је донета побијана пресуда, и пресуде на које се ревидент позива, не ради се о различитом поступању судова у истој чињенично-правној ситуацији. Повреде одредаба парничног поступка, на које се позива ревидент, нису законски основ због кога се може изјавити посебна ревизија.

Са изнетих разлога, на основу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд није дозволио одлучивање о посебној ревизији.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност ревизије применом одредаба члана 410. у вези са чланом 479. став 6. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр.72/11... 18/20) и одлучио да ревизија није дозвољена, јер је изјављена против одлуке против које се не може изјавити.

Према одредби члана 479. став 6. Закона о парничном поступку, у споровима мале вредности против одлуке другостепеног суда ревизија није дозвољена. У привредним споровима, спорови мале вредности, по члану 487. став 1. Закона о парничном поступку су спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у

новцу које не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба је поднета 13.03.2017. године. Вредност предмета спора побијаног дела другостепене пресуде износи 45.590,46 динара, што је противвредност испод 30.000 евра. Зато се ради о привредном спору мале вредности из одредбе члана 487. став 1. Закона о парничном поступку.

На основу изложеног и члана 413. Закона о парничном поступку, ревизијски суд је ревизију одбацио као недозвољену.

Председник већа - судија
Бранко Станић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић